

Voorwoord

De magie van florerende teams

In mijn leven heb ik de waarde van florerende teams leren kennen, zowel in de sport als daarbuiten. Geboren in Tilburg, opgegroeid in Groningen en uiteindelijk woonachtig in Den Haag, heb ik het voorrecht gehad om vanuit verschillende perspectieven te ervaren dat een prestatie op zich, hoe goed of slecht ook, nooit het hele verhaal is.

Als jongste uit een warm gezin met vier kinderen leerde ik hoe het is om onderdeel te zijn van een hecht team, ook als de dingen niet gaan zoals gehoopt. Soms liggen voorspoed en tegenslag onverwacht dichtbij elkaar. Toen mijn ouders met een flinke financiële tegenvaller te maken kregen, werd mij pijnlijk duidelijk dat het leven geen Disneyland is, dat het leven niet maakbaar is. Deze heftige gebeurtenis heeft me gevormd als mens. Ik leerde hoe je als team omgaat met tegenslag. Tegelijkertijd zag ik de reactie van de buitenwereld. In de bubbel van de hockeywereld waren er genoeg mensen die ons anders begonnen te behandelen. Dat leerde me hoe belangrijk gelijkwaardigheid en respect zijn, juist als het even minder gaat.

Deze inzichten groeiden tijdens mijn sportcarrière. Die begon voorspoedig, met als hoogtepunt een Olympische zilveren medaille in Athene. Toch was het juist de teleurstelling vier jaar later, toen ik vlak voor de Spelen van Beijing de selectie niet haalde, die mijn visie op succes verder vormde. Ik had zó hard getraind, harder dan ooit tevoren. Toch viel ik af. Je krijgt niet altijd wat je denkt dat je verdient, was de les. Ook ervaarde ik dat niet de uitkomst, maar de manier waarop ik reageerde mijn groei bepaalde. Natuurlijk was ik teleurgesteld. Maar daarnaast kon ik ruimte maken voor een nieuw verhaal, voor een nieuwe invulling van die zomer. Ik stond inderdaad niet op het veld met mijn team, maar ik was wél VIP op de Olympische Spelen, samen met mijn gezin dat was overgevlogen om mij te zien spelen. Bovendien kreeg ik de kans om als side-kick van Mart Smeets wedstrijden te verslaan. De buitenwereld zag mij misschien falen, maar voor mij werd deze zomer een van de hoogtepunten van mijn carrière. Als buitenstaander kun je niet oordelen over het succes of verlies van een ander. Het zichtbare resultaat - de financiële tegenslag, het afvallen in een selectie, de medaille - is nooit het hele verhaal.

Boven de ingang van het Centre Court op Wimbledon staat Treat the two imposters, winning and losing, just the same. Voor mij is dat de centrale les: het is niet zo moeilijk om enthousiast te zijn als alles goed gaat. Maar hoe ga je om met verlies? Daaraan herken je een florerend team. Ik kijk dan ook met liefde terug op de Olympische Spelen in Londen waar we de finale verloren. Natuurlijk hadden we liever goud gewonnen, maar dat hadden we niet en toch hielden we elkaar vast. We leerden van de ervaring en kwamen er samen sterker uit.

Dit boek is geschreven vanuit de overtuiging dat floreren wezenlijk anders is dan presteren. Winnen is het doel, bij zowel floreren als presteren. Maar florerende teams hebben een veel breder perspectief. Ze hebben aandacht voor het proces, het potentieel, de veerkracht en het plezier in de samenwerking. Ze investeren in een positieve instelling, in de betrokkenheid bij elkaar en het werk, ze zorgen voor een sterke band en een gezamenlijk doel. En daarmee vergroten ze hun kans op goud.

Met deze holistische kijk op presteren hoop ik teams, leiders en organisaties te inspireren om verder te gaan dan presteren. Durf te bouwen aan een team dat floreert.

*Veel leesplezier gewenst,
Floris Evers*